

Hou me vast

Lori Nelson Spielman bij Boekerij:

Een bijzonder jaar
Vergeef me
Hou me vast

www.boekerij.nl

Lori Nelson Spielman

Hou me vast

Als Annie haar zus verliest, dreigt het verdriet haar en haar moeder voorgoed uit elkaar te drijven...

Eerste druk 2017
Tweede druk 2019

ISBN 978-90-225-8748-5
ISBN 978-94-023-0904-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Quote me*
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Lori Nelson Spielman
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Erika

Als je ergens over twijfelt, doe het dan niet. Dat zei mijn moeder altijd. Als ze nog leefde, zou ik tegen haar zeggen dat ik nu niet meer terug kan. Mijn carrière staat op het punt om een enorme klapper te maken. Maar mijn moeder zou alleen maar hoofdschuddend zeggen, en terecht, dat ik niet meer terug wil, dat het een keuze is.

Ik trek een zwart rokje en hoge hakken aan, en onmiddellijk verschijnt er een ellenlange to-dolijst in mijn hoofd. De deal rond Parc 77 afwikkelen. Een prijsvergelijking maken voor die driekamerflat in The Mayfair. En dat alles nog voordat ik vanochtend de meiden naar Philadelphia breng, zoals beloofd.

Ik check mijn berichten. Oh o. Chung Wang, de makelaar uit Beijing, reageert op mijn bericht over een nieuw aanbod bij The Plaza. Zijn vlucht vertrekt om twaalf uur vanmiddag, hij heeft nog tijd om het appartement vandaag te bezichtigen. *Regel het even.*

Nee! Niet vandaag. Maar Mr. Wang vertegenwoordigt een van mijn grootste klanten. Als ik het niet 'even regel' doet een andere makelaar het wel.

Komt voor elkaar, stuur ik terug, en ik sein de tussenpersoon in.

Buikpijn. Hoe vertel ik mijn dochters dat ik ze niet naar de campus kan brengen, zoals we hadden afgesproken? Annie heeft meer dan genoeg van het oude liedje 'het werk gaat voor', en ikzelf eerlijk gezegd ook. Maar ik moet de verkoopcompetitie winnen. Deze gekte duurt nog maar acht maanden, daarna wordt mijn leven een stuk rustiger.

Zodra ik de deur van mijn slaapkamer opendoe, komen de geur van wentelteefjes en het gerammel van serviesgoed me tegemoet. Ik kijk hoe laat het is. Half zes. Kristen is de hele nacht opgebleven. Alweer.

Op een drafje loop ik de gang door terwijl ik het zoveelste punt toevoeg aan mijn lijst: met Brian over onze dochter gaan praten. Op dit soort momenten – als de stemmingen van mijn dochter van negentien net zo veranderlijk zijn als haar favoriete playlists – ben ik dankbaar dat mijn ex arts is.

Ik neem de kortste weg naar de keuken, door de eetkamer, waar Kristens tas op tafel slingert. Haar portemonnee en een doosje pepermuntjes zijn eruit gevallen. Ik buig me ernaartoe en zie dan een overduidelijk vervalst rijbewijs op naam van een zekere Addison. Kom op, Kristen! Ik heb hier nu geen tijd voor. Snel loop ik verder, maar bij de ingang van mijn normaal gesproken brandschone keuken blijf ik staan.

De witmarmere werkbladen zijn bezaaid met potten en pannen, boterwikkels en eierschalen. De donkere houten vloer ligt vol bloem en poedersuiker. Ze heeft slagroom geklopt in de koperen kom, en zelfs van deze afstand zie ik de schuimige witte vlokken op het roestvrijstalen fornuis. Ik durf niet eens te denken aan wat er allemaal op de witte kastdeurtjes moet zitten.

En daar staat ze, aan het centrale kookeiland, nog gekleed in het gele jurkje dat ze gisteravond aanhad. Op blote voeten, haar teennagels lavendelkleurig gelakt. Ze heeft haar draadloze kop-telefoon op en zingt vals mee met een of ander hiphopnummer terwijl ze dikke sneden brood besmeert met pindakaas.

Ik wil die maffe dochter van me omhelzen en tegelijkertijd kan ik haar wel wurgen.

‘Goedemorgen, liefje.’

Ze druppelt sliertjes honing over de pindakaas, likt haar vingers af en legt het brood dan in de pan met bruisende boter, al die tijd met haar hoofd meeknikkend op de maat van de muziek.

Ik loop de keuken door en tik op haar knokige schouder. Ze

schrikt, maar dan breekt er een brede glimlach door op haar gezicht.

‘Hoi, mam!’ Ze zet de koptelefoon af, en haar muziek blijft doordreunen tot ze de uitknop intoetst op haar telefoon. ‘Klaar voor het ontbijt?’ Haar blauwe ogen dansen, maar direct achter die vrolijke blik zie ik het glazige waas van slaapgebrek.

‘Je hoort in bed te liggen, schat. Heb je wel geslapen?’

Ze houdt schouderophalend haar minuscule espressokopje omhoog. ‘Slapen is voor baby’s en oude vrouwtjes. Hé, wacht maar tot je ziet wat ik heb gemaakt!’

Ik haal diep adem. ‘Ik hoop wel dat je van plan bent deze troep op te ruimen voordat je weg...’ Ik zwijg als ik het plakkaat met handschreven tekst zie dat met plakband – jawel, plakband! – op de keukenkastjes is bevestigd.

Doei, mam! We zullen je missen! xxx

‘Het is onze laatste ochtend,’ zegt Kristen terwijl ze haar armen om me heen slaat.

‘Voorzichtig.’ Ik deins achteruit. ‘Ik heb geen zin in die plakhandjes van jou op mijn kleren.’

‘Oeps! Sorry! Je ziet er trouwens mooi uit, mam. Hoe dan ook, ik vond een gepast afscheid wel op z’n plaats.’

Een gepast afscheid. Zo zei mijn moeder dat ook. En zij zou het, net als iedere andere fatsoenlijke moeder, met Kristen eens zijn geweest. Maar ik ben degene die achter het fornuis zou moeten staan om een afscheidsontbijt te maken voor mijn dochters, in plaats van andersom.

Ze loopt voor me uit naar de tafel, die al is gedekt voor drie. In het midden staan een karaf sinaasappelsap en een vaas met felroze bloemen die verdacht veel lijken op de pentas die Annie afgelopen voorjaar buiten op het terras heeft geplant.

Ze schuift een stoel voor me naar achteren en loopt dan stui-terend de gang op. ‘Hé, Annie! Kom eens uit bed, luilak!’

‘Kristen,’ zeg ik, en ik probeer een kalmte uit te stralen die ik niet voel. ‘Doe eens zachtjes. Wil je soms alle burens wakker maken?’

‘Sorry!’ zegt ze giechelend. ‘Wacht maar tot je mijn wentelteefjes hebt geproefd. Met pindakaas, honing en geroosterde peccannoten. Een orgasme voor je mond, echt waar.’

Ik zit hoofdschuddend naar haar te kijken als Annie, mijn andere dochter van negentien, de keuken in loopt. Haar mooie volle gezicht is nu donker terracottabruin, dankzij haar latina-achtergrond en de zomerzon, en haar lange donkere krullen dansen slordig rond haar hoofd. Ondanks haar één meter vijfenzeventig is ze weer mijn kleine Annie, in haar gestreepte pyjama en op pluchen olifantenpantoffels. Ik sta op om haar een kus te geven.

‘Goedemorgen, liefde.’

‘Wat heeft Krissie?’

‘Ze maakt ontbijt voor ons.’

Annie kreunt als ze de pentas ziet. Ze loopt naar het fornuis, waar haar zus net weer een boterham met pindakaas in de knetterende boter gooit, en ze vist toefjes slagroom uit Kristens blonde haar.

‘Heb je een slagroombom tot ontploffing gebracht?’ Ze zegt het op vriendelijke toon, alsof ze het tegen een uiterst kwetsbare persoon heeft.

‘Dit is mijn afscheidsontbijt voor jou en mama,’ zegt Kristen. Met een spatel schept ze de eerste lading wentelteefjes uit de pan.

‘Alleen voor mama, bedoel je,’ zegt Annie.

Kristen kijkt even naar Annie en dan naar mij. ‘O! Ja, tuurlijk. Een afscheidsontbijt voor mama. Omdat wij vandaag vertrekken... samen.’

‘Wat is er aan de hand, dames? Is er hier iemand die haar zomervakantie hoopt te verlengen?’

‘Natuurlijk niet.’ Kristen schept een berg bananenschijfjes op de wentelteefjes, gevolgd door stroop en een klodder slagroom. ‘Voilà!’ zegt ze, en ze houdt het bord omhoog als een offergave aan de goden voordat ze het aan Kristen geeft. ‘Doorgeven aan mama, alsjeblieft.’

Ik breng mezelf in herinnering dat ik ontzettend heb geboft. Mijn dochters willen fatsoenlijk afscheid nemen. Maar ik vraag me alleen maar af hoe ik zo snel mogelijk dit ontbijt van tweeduizend calorieën kan wegwerken om weer aan het werk te kunnen.

Als ik opkijk, zie ik Annie naar mijn telefoon turen. Ik leg hem ondersteboven op tafel, met het geluid uitgeschakeld.

Terwijl Kristen van het fornuis naar de tafel beent, doet ze uitvoerig verslag van haar stapavond met vriendinnen, lachend en druk gebarend. Het is moeilijk voor te stellen dat ditzelfde kind zich nog maar een week geleden had opgesloten in haar kamer en weigerde te eten. Ik vermoed dat Wes en zij het weer bijgelegd hebben, maar ik vraag er niet naar. Ik wil haar geluksballon niet lekprikken.

‘Ik heb wel drie uur aan één stuk gedanst!’ Ze ploft neer en prikt een schijfje banaan aan haar vork, om vervolgens haar bord opzij te schuiven. ‘Ik ben misselijk.’

O, god, nee, hè? Ik buig me naar haar toe en leg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Je hebt geen koorts, zo te voelen. Heb je veel gesnoept tijdens het bakken?’

Grinnikend kijkt ze me aan. ‘Hooguit vijf lepels pindakaas... en stroop... en twee espresso.’ Als ze lacht, voel ik een enorme opluchting.

‘Hoe laat vertrekken we straks?’ vraagt Annie.

‘Over straks...’ begin ik, maar Kristen onderbreekt me.

‘Ik ben zo blij dat we niet met de trein hoeven. Waar zullen we gaan lunchen? Ik dacht aan het White Dog Café. Of misschien Italiaans bij Positano.’

Ik wrijf over mijn hals. Annie kijkt aandachtig naar me; ze voelt kennelijk mijn ongemak en slaakt een overdreven zucht. ‘Laat me raden. Je kunt ons niet wegbrengen.’

Ik krimp in elkaar en haat mezelf omdat ik me niet aan mijn belofte kan houden. ‘Het spijt me echt. Ik heb straks een onverwachte bezichtiging. Als jullie tot morgen kunnen wachten...’

‘Dat gaat niet. Krissie heeft vanmiddag een spoedbespreking.’

Annie richt haar aandacht op haar bord. ‘Dan niet, mam. We snappen het wel. Het is heel belangrijk dat je die wedstrijd wint.’

‘Lieverd, het spijt me.’ Ik buig me naar haar toe om haar schouder aan te raken, maar ze deinst achteruit.

‘We kunnen best met de trein,’ zegt Kristen, altijd degene die meer begrip heeft voor mijn carrière. ‘Hé, op welke plaats sta je deze week? Ben je al doorgedrongen tot de top 50 van de beste makelaars in Manhattan?’

Ik slaak een zucht, blij dat in ieder geval één van mijn dochters trots op me is. ‘Nummer 63, maar volgende week heb ik twee overdrachten.’

‘Je verslaat ze allemaal, mam!’

Mijn telefoon op tafel trilt en ik leg er een hand op. ‘Sorry.’

‘Aan de slag!’ zegt Kristen. ‘Zorg dat je de top 50 haalt.’

‘Het is nog lang geen 30 april. Tot die tijd kan er veel gebeuren.’

‘Maar jij stijgt alleen maar! O ja, dat zou ik bijna vergeten...’ Kristen steekt een vinger op en verdwijnt van tafel. Binnen een minuut is ze terug. ‘Voor jou,’ zegt ze, en ze geeft me een recht-hoekig beige kaartje met donkerblauwe letters:

The Blair Agency

Het eerste kleinschalige makelaarskantoor in Manhattan

dat service op maat biedt

Erika Blair, makelaar/eigenaar

347.555.1212

Erika@TheBlairAgency.com

‘Wat leuk!’ zeg ik, en ik druk een kus op haar kruin. Annie mag dan een hekel aan mijn werk lijken te hebben, Kristen beseft heel goed dat een plek in de top 50 ons leven drastisch zou kunnen veranderen. De publiciteit alleen al zou van onschatbare waarde zijn. Ik zou de naamsbekendheid en het gewicht krijgen die nodig zijn om een eigen kantoor te openen – iets waar ik al jaren van droom.

‘Ik dacht dat je misschien een huisje zou kunnen tekenen of zo, en dat op het kaartje zetten als ons logo.’

Ik ben geroerd. Het is moeilijk voor te stellen dat mijn passie voor tekenen ooit heeft kunnen wedijveren met de gedrevenheid die ik nu voor mijn werk heb. Kristen is dat niet vergeten. ‘Volgend najaar,’ vervolgt ze, ‘kan The Blair Agency van start gaan!’ Ze steekt joelend haar hand op voor een high-five.

Het ontgaat me niet dat Annie zwijgend van haar wentelteefjes zit te eten. ‘Annie, heb je gezien wat Kristen voor me heeft gemaakt?’ Ik hou haar het kaartje voor. ‘Het visitekaartje van de toekomstige Blair Agency.’

‘Fijn.’ Ze wendt haar hoofd af. ‘Dan krijg je het nog drukker.’

Ik word meteen weer somber. Zal ze het me ooit vergeven dat ik als alleenstaande moeder moeite heb om werk en gezin te combineren? Ik moet mijn uiterste best doen om het niet alleen mijn dochters naar de zin te maken, maar ook mijn strenge baas Carter Lockwood, die mijn obsessie voor mijn positie in de top 50 deelt.

Ik raak even Annies arm aan. ‘Als ik ooit eigen baas ben, heb ik meer invloed op mijn werktijden. Maar nu werk ik nog voor Carter bij Lockwood, en ik moet aan de slag. Het spijt me echt.’

‘Ga nu maar,’ zegt Kristen. ‘O ja, kun je nog wat geld op mijn rekening storten?’

‘Alweer? Wat heb je gedaan met het bedrag dat ik maandag heb overgemaakt?’

Ze buigt het hoofd en kijkt schuin naar me op, haar ‘niet boos zijn, ik kon er niks aan doen’-blik. ‘Ik zag een oude man op straat met een puppy. Dat hondje was heel mager en het keek zo zielig...’

‘O, Kristen.’ Ik kijk haar hoofdschuddend aan en besluit niets te zeggen over de nieuwe Tory Burch-sandaaltjes die ze gisteravond aanhad, met van die dunne bandjes, zodat haar kersverse pedicure mooi uitkwam. Mijn harde werk betekent dat ik me uitspattingen kan veroorloven voor mijn dochters, zoals ik die zelf nooit heb gekend. Ik sta op uit mijn stoel. ‘Ik maak het van-

middag over – geld om van te leven, hè, niet om hondenvoer van te kopen.’

Ze grijnst. ‘Begrepen.’

Ik buk om haar een kus op de wang te geven. ‘Bedankt voor het heerlijke ontbijt. Ik hou van je, liefje. Stuur me een berichtje als je op de campus bent.’ Ik glimlach. *‘Have you heard the latest?’*

‘You’re the greatest,’ zeggen we tegelijkertijd. Gehurkt sla ik mijn armen om Kristen heen. ‘Aardig zijn en altijd je best doen.’

Het is mijn bekende afscheid, in de woorden die mijn moeder ooit gebruikte. Ik draai me om voor hetzelfde ritueel met Annie, maar ze is al opgestaan. ‘Ik laat je even uit,’ zegt ze.

Ik zet me schrap voor een preek over te hard werken, maar zodra we de keuken uit zijn verandert ze in de beschermende zus. ‘Mam,’ fluistert ze, ‘zag je hoe Kristen bezig was? Ze is helemaal hyper.’

Ik sla een arm om Annies schouder. ‘Ik zag het, ja. Het is toch fijn om haar weer zo opgewekt te zien?’

‘Maar ze lijdt aan stemmingswisselingen, net als afgelopen voorjaar, in de examenweek. Het lijkt wel of ze manisch-depressief is of zoiets.’ Mijn hart breekt als ik Annies bezorgde blik zie. Piekeren is de taak van een moeder, niet die van een zus. Ik strijk een lok haar van haar wang.

‘Ten eerste,’ zeg ik, ‘is ze nog wel meer dan alleen een eventuele stoornis. En ten tweede horen stemmingswisselingen nu eenmaal bij tieners. Maar ik begrijp je bezorgdheid. Ik zal aan je vader vragen of hij een therapeut kan aanraden. Kristen heeft het moeilijk met school, de studentenvereniging en haar verbroken relatie met Wes.’

‘Een therapeut? Denk je dat ze daar genoeg aan heeft? Volgens mij heeft ze medicijnen nodig.’

Ik pak mijn tas en besluit Annies psychologie van de koude grond te negeren. ‘Zeg dat alsjeblieft niet, Annie. Het gaat prima met haar.’ Ik demp mijn stem. ‘Ze heeft een vals rijbewijs. Ik denk dat ze gisteravond alcohol heeft gedronken.’

Annie houdt haar hoofd schuin en kijkt me aan. ‘Zou ze nog dronken zijn?’

‘Misschien, of het komt door de cafeïne. Zou je haar willen helpen bij het opruimen van de keuken?’

‘Hm. Oké.’

‘Dank je wel, schat.’ Ik leg een hand tegen haar wang. ‘Het spijt me echt dat ik jullie niet kan wegbrengen. Als je in het weekend van Labor Day naar huis komt, zullen we dan samen naar Easton gaan?’

Mijn positieve dochter, die dol is op ons huis aan de Chesapeake Bay en nooit lang boos kan blijven, is meteen milder gestemd. ‘Cool. Met een beetje mazzel valt de stroom weer uit.’

We glimlachen allebei; ze verwijst naar ons spontane bezoekje van vorig jaar, toen de meiden ook thuis waren voor Labor Day. Het was vrijdagavond en er was voor dat weekend belabberd weer voorspeld. Tot overmaat van ramp waren mijn dochters tijdens hun eerste studieweek allebei verkouden geworden. De lucht was pikdonker en er dreigde regen, maar Kristen stelde een uitstapje voor. ‘Laten we naar Easton gaan!’

‘Ach, lieverd,’ zei ik. ‘Het is al acht uur.’

‘Toe nou, mam,’ zei Annie. ‘Dat is toch leuk!’

Terwijl de meiden naar hun kamer holden om een tas in te pakken, haalde ik eten en drinken uit de koelkast om mee te nemen. Drieënhalf uur later kwamen we in de stromende regen aan bij ons huis op LeGates Cove, om daar tot de ontdekking te komen dat de stroom was uitgevallen als gevolg van het noodweer.

Ik maakte een vuurtje in de haard en we staken een stuk of vijf kaarsen aan. Samen nestelden we ons met een stapel dekens op de bank, Annie aan de ene kant naast me en Kristen aan de andere kant. Bij kaarslicht las ik ze voor uit *Onder moeders vleugels*, hun lievelingsboek van vroeger. Ik kan het bijna nog voelen, de hoofden van mijn dochters in mijn armen en hun warme lijven tegen me aan gedrukt. Het haardvuur wierp schaduwen op hun ontspannen gezichten, en zo nu en dan klonk er buiten zo’n

harde donderslag dat ze nog dichter tegen me aan kropen. Terwijl ik de bladzijden omsloeg, zag ik langzaam hun ogen dichtvallen, en ik hoorde aan hun zwaarder wordende ademhaling dat ze in slaap vielen.

Ik bleef tot drie uur 's nachts voorlezen, mijn stem niet meer dan een fluistering, omdat ik bang was dat ze wakker zouden worden als ik ermee ophield. Ik wilde zo lang mogelijk genieten van die kostbare uurtjes met de twee mensen van wie ik het allermeest hield, mijn meisjes die geen kind meer waren maar ook nog geen volwassen vrouwen.

‘Ik zal Krissie overhalen om volgend weekend ook naar huis te komen,’ zegt Annie, waarmee ze een eind maakt aan mijn dagdromerij. ‘Een weekend aan de baai zal haar goeddoen.’

‘Perfect.’ Ik leg mijn hand tegen Annies wang. ‘Wat zou je zus toch zonder jou moeten? Trouwens, ik weet niet wat ik zelf zonder jou zou moeten beginnen.’

‘Je zou wel meer eten overhouden, dat is mooi meegenomen.’

Hoofdschuddend hoor ik haar spottende humor aan. Annie is vol en rond, met brede heupen en dijnen die in verhouding zijn met haar flinke borsten – een figuur dat in vele culturen bewondering zou oogsten. Maar in New York, de stad waar het wemelt van de aanstormende modellen, heeft Annie een verkeerd lichaamsbeeld opgedaan, al doe ik nog zo mijn best om dat onderuit te halen. En het helpt ook niet dat haar zus en haar moeder allebei slank zijn.

‘Ik ben dol op de gezonde eetlust van mijn mooie dochter,’ zeg ik, en ik strijk een verdwaalde krul uit haar knappe gezicht. *‘Have you heard the latest? You’re the greatest.’*

Ze moet lachen en priemt met haar wijsvinger naar me. ‘En jij bent mijn halvegare moeder. Zeg je dat later nog steeds als Krissie en ik... vijftig zijn of zo?’

‘Ik blijf het altijd zeggen. Jullie zijn nu eenmaal geweldig.’ *En het zou mijn leven een stuk makkelijker maken als je zus net zo verstandig was als jij.* Natuurlijk zeg ik dat laatste niet hardop. En

natuurlijk verdien ik het om geraakt te worden door een meteoriet voor de gedachte alleen al.

‘Ik ben blij dat jullie straks samen de trein nemen. Hou jij een oogje in het zeil? En stuur me even een berichtje als jullie in Philadelphia zijn.’ Ik omhels Annie nog een keer. ‘Ik hou van jou...’ begin ik.

‘... als het ijs van de kou,’ maakt ze mijn zin af.

2

Annie

Annie kijkt kreunend naar de dichte deur. Haar moeder krijgt een rolberoerte als ze straks thuiskomt en zij, Annie, blijkt niet in Philadelphia te zijn, klaar om aan haar tweede jaar aan Haverford te beginnen. Ze was van plan het op te biechten vlak voordat haar moeder en Krissie vertrokken, zodat haar moeder de rest van de dag de tijd zou hebben om het nieuws te verwerken en een beetje af te koelen voordat Annie haar weer onder ogen zou moeten komen.

Ze loopt snel terug naar de keuken. Naast het fornuis ligt de telefoon van haar zus, de batterij nu helemaal leeg. In de aangrenzende zitkamer hoort ze Kristen hysterisch lachen om iets op televisie.

Annie haalt diep adem. De komende twee uur zal ze ervoor moeten zorgen dat haar zus wat rustiger wordt, haar spullen pakt en de trein naar Philadelphia neemt. En vanavond, als haar moeder thuiskomt van haar werk en Krissie er niet is om haar te steunen, zal Annie haar moeten vertellen dat ze is geschorst voor het komende studiejaar.

Ze pakt het laatste wentelteefje. Het is nu koud, maar dat kan haar niet schelen. De bananenschijfjes slaat ze over, maar ze neemt extra veel stroop en maakt de laatste slagroom op. Nadat ze het geheel heeft bestrooid met poedersuiker pakt ze haar vork.

Geen enkele situatie is zo vreselijk dat een ouderwetse vreetbui er niet voor kan zorgen dat je je nog honderd keer ellendiger voelt.

★ ★ ★

Annie staat op een kruk in Kristens kast naar de planken te turen, tussen de warboel van sandalen en laarzen. Typisch iets voor Kristen om haar spreukenboekje kwijt te raken. Hoe moet ze het straks redden in Philadelphia zonder Annie? ‘Hier ligt het niet,’ roept ze naar haar zus, en ze loopt de kamer weer in.

‘Dat had ik je ook wel kunnen vertellen.’ Kristen staat wiebelend op haar matras om op de plank boven haar bed te kijken. Ze verliest haar evenwicht en kan nog net voorkomen dat ze valt. ‘Oeps!’ Lachend begint ze op het bed te springen. ‘Kom op, Annie. Springen!’

‘Hou op, Krissie. We moeten je spreukenboek zoeken. Het kan niet weg zijn.’

‘Doe nou eens een keer gezellig.’ Maar ze springt van het bed af en landt sierlijk als een turnster op de grond, met haar tengere lijfje. ‘Ik moet gaan. Stuur het maar op als je het hebt gevonden.’

Annie loopt naar het bureau van haar zus en doorzoekt de bovenste lade. ‘Waar kan het nou zijn? Zat het misschien in de dozen die we vorige week al vooruitgestuurd hebben?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’

Ze heeft gelijk. Terwijl Annie op haar tenen door de slaapkamer van haar zus sloop en stilletjes de kleren van haar zus in gelabelde dozen stopte, lag Kristen te slapen. ‘Oké, Kristen, denk even mee. Je trein gaat al over een uur.’

‘Nou en? Als ik hem mis, neem ik gewoon die van tien uur.’

‘Nee, dan wordt het te krap. Het is toch niet te geloven dat mama ons zomaar laat zitten? Ze had je moeten wegbrengen.’

‘Maak je niet zo druk, Annie. Ik vind het prima om met de trein te gaan.’ Kristen ploft neer op het bed. ‘Het kan me geen reet schelen hoe ik naar de campus ga... voor mijn part ga ik helemaal niet.’

Annie kan wel gillen. Na al die moeite interesseert het Kristen ook nog eens geen reet? ‘Waar slaat dat op? Je vindt het hartstikke leuk daar.’

‘Het is allemaal zo zinloos. Misschien stop ik wel met mijn studie en vertrek ik naar Michigan.’ Haar lach klinkt als een vreemde mengeling van vreugde en wanhoop.

Annie krijgt een knoop in haar maag. ‘Heeft Wes je die onzin aangepraat?’

‘Wes wil me niet eens in zijn buurt hebben. Ik moet het goedmaken, maar ik kan nooit de juiste woorden vinden.’

Er zijn geen juiste woorden voor de verkeerde persoon, zou Annie willen zeggen. Niet dat zij nou een expert is, maar voor zo’n slimme meid kan Kristen wel heel onnozel doen als het op jongens aankomt. Wes Devon, de laatste in Kristens reeks foute mannen, is het type dat er alles voor over heeft om het zijn grote liefde naar de zin te maken. Helaas voor Kristen is Wes Devons grote liefde Wes Devon.

Annie en Kristen hebben Wes begin juni leren kennen op Mackinac Island, en de rest van de zomer waren Kristen en hij onafscheidelijk als een Siamese tweeling – al deden ze vooral dingen die een Siamese tweeling niet zal doen. Maar sinds Kristen en zij twee weken geleden zijn teruggekomen naar New York heeft Wes niets meer van zich laten horen.

‘Verleen nooit een uitroepteken aan iemand die voor jou niet meer dan een komma overheeft.’

Kristen snuift minachtend. ‘Wat wil dat nou weer zeggen?’

‘Zet hem uit je hoofd, Kristen. Je bent te goed voor hem.’

Kristen loopt naar het raam en legt haar voorhoofd tegen het glas. ‘Ik moet nog één keer met hem praten,’ fluistert ze. ‘Dat moet.’

Annie pakt haar zusje bij de armen. ‘Nee. Wat jij moet doen is teruggaan naar Philadelphia en die sukkel uit je hoofd zetten. Over drie jaar ben je afgestudeerd en dan word je de vrouwelijke Steve Jobs – maar dan aardiger.’ Ze steekt een vinger op. ‘Maar eerst moeten we je spreukenboek zien te vinden. Het brengt ongeluk om te vertrekken zonder dat ding.’

‘Doe niet zo dramatisch. We hebben die boekjes al sinds we... zes waren of zoiets.’

‘Wijze spreuken kennen geen leeftijdsgrens. Ik vind er altijd troost bij, vooral bij de spreuken die mama erin heeft geschreven.’

Kristen gaat op haar bed zitten en trekt Annie naast zich. ‘Annie, ik moet je iets vertellen...’ Haar stem sterft weg.

‘Wat dan?’

Krissie schudt haar hoofd. ‘Laat maar. Je brieft het toch alleen maar door aan mama.’

‘Nee, echt niet,’ zegt Annie terwijl ze op de klok kijkt. Shit! Ze moet zich aankleden om mee te gaan naar het station. ‘Vertel dan snel.’

Kristen wuift het weg. ‘Het is niet belangrijk. Maar jij moet niet eeuwig bij mama aan het handje blijven lopen. Het wordt tijd dat je volwassen wordt.’

‘Zegt de zus die daarnet nog op het bed stond te springen.’

‘Serieus,’ zegt Kristen. ‘Wil je dan niet zelfstandig zijn?’

‘Ik heb het hele jaar op kamers gewoond en deze zomer zat ik in mijn eentje op het eiland.’

‘Jawel, maar je belde zo’n beetje iedere dag met mama.’

‘Niet waar!’ Annie wendt haar blik af en mompelt: ‘Ik appte haar alleen.’

Kristen gooit haar handen in de lucht. Zelfs Annie moet lachen. ‘Oké,’ zegt ze. ‘Ik zal mijn best doen om wat zelfstandiger te worden. Beloofd.’

‘Mooi. Je hebt een heel jaar de tijd. Ga iets doen, iets spannends... naar Parijs of zo.’

‘Maar mama...’

‘Die zou vast opgelucht zijn. Ze heeft een druk leven, mocht het je nog niet opgevallen zijn.’

Het lijkt wel of iedereen een druk leven heeft, denkt Annie. Behalve ik. Even dreigt de eenzaamheid, haar steeds terugkerende metgezel. *Jij hoort er niet bij. Ze laten je alleen.*

Hoe heeft alles toch zo kunnen veranderen in de afgelopen twaalf maanden? Nog maar een jaar geleden was Annie de veelbelovende nieuwe dichteres van Haverford, althans, volgens haar docente Engels. Ze woonde vlak bij de campus van haar zus, zodat ze haar kon zien wanneer ze maar wilde, en dicht genoeg bij New York om in het weekend naar haar moeder te gaan. Nu is alles anders. Ze is beschuldigd van plagiaat en moet een studiejaar overslaan. Krissie woont straks twee uur bij haar

vandaan. En haar moeder wordt volledig opgeslokt door haar baan.

‘Hé,’ zegt Kristen. ‘Het was niet vervelend bedoeld. Ik vind gewoon dat je eens iets avontuurlijks zou moeten doen. En volgende zomer, als we weer samen zijn...’ Kristen zwijgt even, alsof ze zichzelf tot de orde moet roepen. ‘Volgende zomer hebben we elkaar lekker veel te vertellen.’

‘Inderdaad,’ zegt Annie, en ze raakt even de wang van haar zusje aan.

Kristen drukt Annie stevig tegen zich aan, zo hard dat Annie bijna geen lucht meer krijgt. ‘Je bent de beste zus van de hele wereld. Dat weet je toch, hè?’ Ze maakt zich van Annie los en kijkt haar strak in de ogen. ‘Dat mag je nooit vergeten, oké? Wat er ook gebeurt.’

Kristens dringende toon en haar glazige, afwezige blik maken dat Annies nekhaartjes recht overeind gaan staan. Ze geeft haar zusje een stomp op de arm, in de hoop de stemming wat luchtiger te maken. ‘En jij bent een ontzettende lastpak, vergeet dat nooit.’ Ze staat op. ‘Wacht even, dan pak ik mijn eigen spreukenboek voor je. Dat kun je zolang lenen.’

‘Laat dat boekje maar zitten, ik ben weg.’ Kristen schuift van het bed en pakt haar weekendtas.

‘Nee, wacht,’ zegt Annie. ‘Ik ga met je mee naar het station.’

Ze loopt naar haar kamer verderop in de gang en pakt haar spreukenboek van het nachtkastje. Dan trekt ze snel een yogabroek en een t-shirt aan en loopt terug naar Krissie’s slaapkamer, haar blik strak gericht op het spreukenboek dat ze in haar handen heeft.

‘Let niet op de kattige opmerkingen in de kantlijn. Die heb ik er in maart ingezet, toen mama niet naar het ouderweekend op school kon komen en ze me weer eens liet stikken, net als vandaag. Die prioriteiten van haar...’ Ze kijkt op. ‘Krissie?’

De kamer is verlaten. Annie gooit het spreukenboekje op het bed van haar zus en beent de gang door. ‘Krissie! Je gaat me toch niet vertellen dat je zonder mij bent vertrokken, hè? En zonder je spreukenboek.’

3

Erika

Het is vrijdagmiddag half een en ik zit op een barkruk bij Fig and Olive om de verkoop van hét topappartement bij The Plaza te vieren met een glas wijn. Ik stuur de meiden nog een berichtje om te vragen of ze goed zijn aangekomen op de campus, en al die tijd voel ik hoe de man aan het einde van de bar naar me zit te kijken. Uiteindelijk kijk ik zijn kant op, en hij begint te stralen.

‘Erika Blair!’ zegt hij. ‘Ik dacht al dat jij het was!’

Aandachtig kijk ik naar de aantrekkelijke man met het peperen-zoutkleurige haar, die verdacht veel lijkt op een middelbare versie van mijn oud-collega in het Elmbrook Memorial-ziekenhuis. Ik begin te lachen. ‘John Sloan?’

Hij plakt zijn glas op en komt naar me toe geslenterd. ‘Jee, niet te geloven. Ik ben hier voor het NASW-congres. Ik had even de buik vol van de vernieuwingen binnen het sociale werk en heb besloten vanmiddag vrij te nemen. Hoe groot is nou de kans dat ik jou hier tegenkom?’

‘Wat leuk om je te zien. Hoe gaat het met je? Kom gezellig bij me zitten.’

Hij neemt plaats op de kruk naast me en het volgende kwartier hebben we het over vroeger. Hij praat me bij over mijn oud-collega’s en zijn privéleven. Zijn enige zoon is bezig aan zijn laatste studiejaar aan de Universiteit van Wisconsin. Zijn vrouw en hij zijn drie jaar geleden gescheiden.

‘Dat jij nu makelaar bent!’ zegt hij met een blik op het visitekaartje dat ik hem heb gegeven.

‘Acht jaar alweer.’

‘Maar je was zo goed in je werk, Erika. Je bent heel sterk in de omgang met mensen, en dat zeg ik niet zomaar. Heb je nooit spijt van je carrièreswitch?’

Misschien komt het door de wijn, maar voor het eerst in jaren sta ik mezelf een vleugje heimwee toe. Schouderophalend doe ik een poging het van me af te zetten. ‘Probeer maar eens twee kinderen groot te brengen in Manhattan op het salaris van een maatschappelijk werker.’ Mijn lachje slaat meteen dood. ‘Toen mijn man bij me wegging, kon ik het me niet veroorloven om in de stad te blijven wonen, maar ik kon ook niet verhuizen. Mijn dochters hadden hun vader nodig.’ Ik knijp in de steel van mijn wijnglas.

‘Op een dag,’ vervolg ik, ‘ongeveer een maand na de scheiding, kwam ik doodmoe thuis, vol indrukken van mijn werkdag in de kleine, onbeduidende afkickkliniek waar ik toen werkte. Mijn dochter Kristen zat op de stoep voor ons flatje in Brooklyn met een tros druiven in haar handen. Ik ging door het lint. Die druiven waren bedoelde om de volgende dag mee naar school te nemen. Ik liep het trapje op en griste de lege bak uit haar handen. ‘Waar ben jij mee bezig? Je weet best dat jullie na school maar zes druiven mogen!’

Ik pulk aan mijn onderlip, beschaamd bij de herinnering.

‘Zo krap zat ik toen. Ze keek naar me op en ik zal haar gezichtje nooit vergeten. Ik zag haar pijn, maar ook iets anders: afkeer.’

Tot mijn afschuw hoor ik mijn eigen stem breken. Ik slik moeizaam en zwijg even om me te hernemen voordat ik het verhaal afmaak. ‘Op dat moment heb ik gezworen mijn dochters nooit teleur te stellen. Zij zouden niet in armoede opgroeien, zoals ik.’

Hij knikt. ‘Dus je ex heeft je een oor aangenaaid met de scheidingsregeling?’

‘Niet echt. We hadden amper bezittingen. Brian moest zijn studie geneeskunde nog afbetalen.’

Ik pleister een nepglimlach op mijn gezicht en steek een vinger in de lucht. ‘Gelukkig loopt mijn jammerverhaal goed af. Emily, de makelaar die Brian en ik hadden ingeschakeld toen we hier kwamen wonen, zocht een assistent. Ik heb de nodige cursussen gevolgd en twee jaar onder Emily gewerkt, en zo is het gekomen.’ Ik vertel er nog net niet bij dat ik nu per maand meer verdien dan destijds in een heel jaar als maatschappelijk werker. En dat ik, omdat ik de vooruitziende blik heb gehad om een woordje Mandarijn te leren, in de race ben om door te dringen tot de top 50 van New York City’s beste makelaars, die tijdens het jaarlijkse banket dit voorjaar een onderscheiding uitgereikt krijgen.

John haalt zijn schouders op. ‘Zo’n grote stap is het eigenlijk ook niet. Je werkt nog steeds met mensen en je helpt gezinnen om onderdak te vinden.’

Ik knik, alsof ik nog altijd door de stad struin met lieve jonge stelletjes die op zoek zijn naar het huis van hun dromen, maar dan biecht ik op: ‘Nou, eigenlijk ben ik gespecialiseerd in de buitenlandse markt, en dan met name grote Aziatische investeerders. De aankoopmakelaar van mijn cliënt vliegt voor vierentwintig of soms achtenveertig uur hierheen. Ik laat hem of haar een stuk of vijf panden zien die aan de wensen van de klant voldoen, en samen kiezen we dan een woning uit. Een soort speeddaten voor huizen dus.’

‘Eerder een blind date,’ zegt hij met gefronst voorhoofd. ‘Hoe is het met de tweeling?’

De meeste mensen gaan ervan uit dat mijn dochters, die maar vijf maanden schelen, een tweeling zijn. Ik verbeter hem niet.

‘De meiden beginnen vandaag aan hun tweede studiejaar.’ Ik kijk op mijn horloge. ‘Als het goed is, zijn ze net aangekomen op de campus. Kristen studeert aan de universiteit van Pennsylvania. Die heeft energie voor tien, met haar heb ik geen moment rust. Altijd op stap, altijd plezier maken. Ze is onbesuisd en rebels en superslim. Annie is de stille van de twee. Dol op poëzie en muziek. Dat is mijn dromer. Zij gelooft dat alles mogelijk is – be-

halve misschien als ik zeg dat ik het rustiger aan ga doen.’ Ik grinnik zonder veel overtuiging en probeer een onverwachte golf van treurigheid te onderdrukken. ‘Zij heeft gekozen voor Haverford, zodat ze net als haar zus in Philadelphia kon gaan wonen.’

‘Leuk,’ zegt hij. ‘Zeg, heb jij al gegeten?’

Ik wijs naar het schaalpje op de bar. ‘Behalve gemengde zoutjes, bedoel je?’

Hij buigt zich naar me toe, zijn gezicht een en al jongensachtig enthousiasme. ‘Laten we een tafeltje nemen. Ik trakteer op de lunch.’

Ik gluur even op mijn telefoon. Nog steeds geen bericht. En ik had nog wel de hele middag vrijgemaakt voor de meiden.

‘Waarom ook niet,’ zeg ik. De spanning voelt als spijbelen.

‘Fantastisch.’ Hij wenkt de barkeeper voor de rekening. ‘Ik kan haast niet wachten om Bob Boyd te vertellen dat ik jou tegen het lijf gelopen ben. Hij was smoorverliefd op je – ach, dat waren we allemaal. Telkens als ik een film met Sandra Bullock zie, moet ik aan je denken.’

Ik voel mijn gezicht gloeien. Vroeger zeiden mensen vaak dat ik op Sandra Bullock leek, met mijn donkere haar en mijn brede glimlach, maar dat is jaren geleden.

Hij glimlacht naar me. ‘En je ziet er beter uit dan ooit.’

‘Ja, hoor,’ wuif ik zijn opmerking weg. Maar diep vanbinnen voel ik me voor het eerst in jaren flirterig en sexy, en een tikeltje dronken.

John schuift de kruk achter me vandaan. Als ik buk om mijn portemonnee te pakken, valt mijn oog op de televisie boven de bar. Die staat afgesteld op CNN. *Breaking news*. Om de een of andere reden – mijn instinct, misschien – blijf ik kijken. Op het scherm zie ik beelden van een trein die twee uur geleden is ontspoord in Pennsylvania. Ik verstar en sla een hand voor mijn mond, in één klap nuchter.

‘Mijn dochters,’ zeg ik terwijl ik het leven uit me voel weg-trekken. ‘Mijn dochters zitten in die trein.’